हविष्यन्तीयमभ्यस्य नतमंह इतीति च ।
जपित्वा पौरुषं सूक्तं मुच्यते गुरुतल्पगः ॥ २५१ ॥
एनसां स्थूलसूक्ष्माणां चिकीर्षन्नपनोदनं ।
अवेत्यृचं जपेदब्दं यत्किञ्चिदमितीति वा ॥ २५२ ॥
प्रतिगृह्याप्रतिग्राह्यं भुक्त्वा चान्नं विगर्हितं ।
जपंस्तरत्समन्दीयं पूयते मानवस्त्र्यहात् ॥ २५३ ॥
सोमारौद्रं तु बह्वेना मासमभ्यस्य शुध्यति ।
स्रवन्त्यामाचरन् स्नानमर्य्यम्णामिति च त्र्यृचं ॥ २५४ ॥
अब्दार्द्धमिन्द्रमित्येतदेनस्वी सप्तकं जपेत् ।
अप्रशस्तं तु कृत्वाप्सु मासमासीत भैक्षभुक् ॥ २५५ ॥
मन्त्रैः शाकलहोमीयैरब्दं कृत्वा घृतं द्विजः ।
सुगुर्वप्यपहत्येनो जप्त्वा वा नम इत्यृचं ॥ २५६ ॥
महापातकसंयुक्तोऽनुगच्छेद्गाः समाहितः ।
अभ्यस्याब्दं पावमानीर्भैक्षाहारो विशुध्यति ॥ २५७ ॥
अरण्ये वा त्रिरभ्यस्य प्रयतो वेदसंहितां ।
मुच्यते पातकैः सर्व्वैः पराकैः शोधितस्त्रिभिः ॥ २५८ ॥
त्र्यहं तूपवसेद्युक्तस्त्रिरह्नोऽभ्युपयन्नपः ।
मुच्यते पातकैः सर्व्वैस्त्रिर्जपित्वाघमर्षणं ॥ २५९ ॥